

FRidericus filius fuit Alberti Thuringiæ Landgrauij & Margarethæ Friderici secundî Imperatoris filiæ. Erat autē Albertus ille patri suo Heinricho principi clarissimo dissimilimus. Itaq; cum ex uxore sua castissima duos filios Fridericū & Dietmannum procreasset, turpilibidini operam dare, atque scorta amare incipiebat. id ut commodius perageret uxoris suæ uitæ insidiatus est. Cum autem Margaretha uxor ea percepisset, insaniam mariti detestata, consilio amicorū habito noctu clam ex arce Isenacensi discedere, atque uirginum choro sese coniungere statuit, donec maritus ad meliorem frugem rediisset. Antequam autem discederet utrunque filiolum complexa, multis lachrimis ualedicendo osculabatur, atque cum consiliarij abitu m urgerent, Friderico genas dentibus arripuit, atque mordendo modicum læsit, ut ea cicatrice matris suæ miserię perpetuò ad moneretur. postea per funem è mœnibus arcis demissa Franckofordium ducta fuit, ubi etiam cum sacris uirginibus precibus incumbens post aliquot annos in Domino obdormiuit. Interea Dietmannus Misnensis Marchio multis uirtutibus ornatus princeps, fratris sui Alberti malitiam pertæsus, suos ex fratre nepotes Fridericum & Dietmannum ad se recepit, atque magna pietate educauit, ne & ipsi periclitarentur. Cum Fridericus adoleuisset, Dietmannus patruus eum secum in militiam duxit, atque arma tractare & hosti occurrere docuit. In eo bello Fridericus prima Tyrocinia deposuit, atque uirtutis suæ iudicia exhibuit. Itaque Dietmannus patruus, cum liberis careret, suos nepotes (fratre & eius spurijis exclusis) hæredes instituit, atq; testamento facto successores in Marchionatu reliquit.